

Песме за децу – Јелена Трајановски Станковић

СВАКО ИМА ЗВЕЗДУ СВОЈУ

Свако има звезду своју...
Једну од оних што на небу стоје
Кажу – милионима се броје
Е, таква једна за тебе сија
само је твоја и ничија

Свако има звезду своју...
Да му светли изнад главе
Пружи одговоре праве
Ко и шта ће једном бити
Кад затреба – да те штити

Свако има звезду своју...
Да је црта ил' о њој да пише
Да га води – инспирише
Да му помогне да машта
Да га научи да прашта

Свако има звезду своју...
И пре но што сан те стигне
Твоја звезда ти намигне
Па ти чува снове красне
И све су ти ствари јасне

Свако има звезду своју...
У очима да је носи
Да се њоме и поноси
Свако је тражи а неко и нађе
Како се ко већ у животу снађе.

ДУГА

Одувек је то на цени:
кад се небо зашарени.
За мудрицу пошто важим,
ја бих дугу да истражим.

Гледам је из мокре траве —
— како ли се дуге праве?
Ил' је каква чаролија
кад уз облак сунце сија?

Да л' је дуга од бомбона,
занима ме то веома;
може ли се она јести,
како најзад на њу сести,

по њој може ли се ићи,
како јој уопште прићи
па видети тад поближе
да л' се дугом негде стиже.

Да ли на њој има љуља?
Удобна је или жуља

када на њу цео легнеш
па се фино и протегнеш?

Да л' се по њој возе санке
ил' за мајице је танке?
Кад са дуге узвикујеш,
да ли се до земље чујеш?

Шта је назад а шта спреда
када се у дугу гледа?
Такође ми мира не да
имају ли боје реда...

Питањима нема броја...
Радозналост буја моја,
па се, ево, силно мучим
како дугу да докучим.

ОСМОМАРТОВСКА ПЕСМА

Како март стигне,
прашина се дигне
због тог једног дана;
што — не знам ни сама.

Купује се цвеће,
миришљаве свеће,
честитке се праве —
— маме нешто славе.

И не само маме,
већ и друге даме:
баба, стрина, тетка...
све, без изузетка.

Бата је на конач нанизао перле,
тог посебног дана неће бити дерле;
а од тате стижу сваког осмог марта
ружа, бомбоњера, за биоскоп карта.

Ја се, ето, питам што није увек тако,
да се маме воле и поштују јако;
да свака је жена своје мужу мила
и трин'естог јуна ил' петог априла.

Како толка љубав у један дан да стане?
Боље распоредити је и на друге дане.

КАКТУС И ЈЕЖ

Кактус Сима
чудно друштво има:
другарицу знану,
малог јежа Стану.
Много се воле
ал' не могу скупа,
хоће свако сваком
бодље да почупа.
Никад нема мира,
расправе се воде:

ко ту кога дира,
ко ту кога боде.
Нешто се ту најзад
променити мора —
— не могу се сложити
два бодљикава створа.

МАЛЕ СТВАРИ

Мале су бубице,
мале су биљчице,
перлице, чашице
и слатке урмашице.
Мале су фигурице,
мале и сличице;
не треба заборавити
ни малене птичице.
Ипак, треба бити с нечим начисто:
да баш тако исто
грдосије камиони
или млазни авиони
наспрам окена
мали су и они.
А и тај океан,
дубок и плав,
испод овог неба
изгледа кô мрав.
На крају крајева,
сви смо, такорећи,
од нечега мањи

а од нечег већи.
Велики је свет
сав од малих ствари,
све има своје место
у тој чудесној сваштари.

ТУРНИР ЗА ПОВРЋЕ И ВОЋЕ

Било је то сад у мају,
на пијаци, ту у крају:
турнир за поврће и воће;
повероваће ко хоће.
Око подне, тачно не знам,
локација — трећа тезга.
Пуне гајбе, све до крова,
а стиже и тура нова.
Нисам могла да одолим
а да нос не промолим;
имала сам шта да видим:
припрема се воћни тим.

„Банане на клупу — није им сезона!“,
узвикује јагода слатка кд бомбона.
Поређале се јабуке, сочне и румене;
трешње опет касне — лепе и црвене.
Вишња је мало закиселила,
ал' ипак се за игру определила.
„Брже мало, почиње меч!“,
Малина даде завршну реч.

Ни на страни поврћа не влада мук:
загревају се ротквица, кељ и млади лук.
Погледа оштрог као бритва,
увелико спремни су спанаћ и блитва.
То виде броколи па се осоколи,
док је зелен грашак с кондицијом танак.
„Е, немој да си као баба!“,
добаци му келераба.

Парадајз и краставац гости су стални,
утакмицу прате као неутрални:
„Да ти кажем нешто, као брат брату –
– ионако идемо у исту салату.
Није ли овај турнир забадава?
Деца треба све да једу, да би била здрава!“

ХОЋУДАН

Једнога дана, ради форе, онако,
реших све да радим наопако.
Идеја је била: и дању и ноћу,
шта год да ми кажу – да узвратим „хоћу“.

Замислите само родитељску срећу
кад ниједном нисам изговорила „нећу“.
Време за јело, купање ил' сан,
одустала нисам – „хоћу“ цео дан.

Ако мајка пита: „Да л' би душа воће?“,
а душа – то јест Ја – погађате – хоће.

Ако бака нуди од ручка репете,
хоћу па макар ми сишло у пете.

А кад тата рече: „За игру је касно“,
ускочих у кревет уз „хоћу“ гласно.
Хоћу ово, хоћу оно – све беспоговорно;
забавно је један дан – тврдим одговорно.

Рекох „да“ свему до чега им је стало,
и признајем: не беше страшно нимало.
Чудом се чуде и стално ме хвале,
па су и неке награде пале.

Хтедох све да поновим и наредног дана
али тад се збила једна заврзлама:
замислите, мајку је, усред те милине,
све то моје „хоћу“ почело да брине.

То је онда била рачуница проста:
један такав Хоћудан – више него доста.
Ил' превише буке ил' превише тишине –
– најбоље је мени да се држим средине.

ЛАВ БЕЗ ГРИВЕ

Био један лав без гриве,
Очи су му биле сиве,
А и реп му био краћи;
Лако би га могô наћи.
Хтео је он бити цар;

Тај је правио дармар:
Уместо да џунглом влада,
Он се некој кавги нада.
Хтео је он да је важан,
Да је опасан и снажан;
То је био сан му давни:
Да је увек свуда главни.
Али овај лав без гриве
Имао је жеље криве.
Не дочепаше се славе
Такве усијане главе.

ЛЕГЕНДА КАЖЕ

Некада су књиге
биле разбириге
и ризница знања,
јал већа јал мања;
писали их људи
разноразних ћуди
ал' учени јако,
пажљиво, полако...
и свака је била
оличење стила,
легенда каже.
Ал' не лези враже...

Друкчије је данас,
мисли се Ананас;
што он не би писао

сваку своју мисао,
кад је неписмени Лисац
објављиван постô писац?
Брзо потом је и Целер
издô први свој бестселер,
па и Овце сад на брду
новинаришу у крду.
Писати је ваљда лако,
кад то данас чини свако.

Гледала то тужна лица
једна мудра девојчица.
Вала, док се она пита,
неће Кокоске да чита;
ни блог што написа Рода
о том шта је задња мода;
ни Кокосов чланак нови:
ко удварао се Сови!
Брига је њу што и Киви
од писања добро живи —
— она праву књигу жели,
легенда већ како вели.

О ПЕСНИКИЊИ

Јелена Трајановски Станковић је рођена 17. децембра 1985. године у Београду, где је одрасла и школовала се. Иако је по занимању мастер менаџер људских и социјалних ресурса, литерарно стваралаштво сматра својим истинским позивом.



Писањем поезије и прозе се бави дуги низ година и њени радови су углавном рефлексивни, љубавне и друге тематике. Своја дела објављује у бројним књижевним часописима, фанзи-нима и зборницима..

Учествовала је на Фестивалу савремене кратке књижевне форме као и на Фестивалу савременог књижевног стваралаштва за децу и младе у организацији ИНАКУ из Скопља, те су њени радови уврштени и у те Антологије у издању поменутог института.

Добитница је неколико књижевних награда и похвала за рад.

Поред литерарног стваралаштва бави се и ликовном уметношћу као и друштвено ангажованим радом.

Удата је и мајка четворо деце. С породицом живи у Београду

